

BRISTEN PÅ TRUPPUTBILDARE CENTRALT PROBLEM

Trupputbildarnas insatser är av grundläggande betydelse när det gäller att av de värnpliktigas heterogena skara skapa flygsoldater med förmåga att fungera samordnat, disciplinerat och effektivt inom "lagets" ram, understycker CMI, överstelöjtnant N Engelheart, i denna artikel. Det är därför naturligt att den knappa tillgången på trupputbildare är ett uppmärksammat problem både för den centrala ledningen, förbandscheferna och för trupputbildarna själva.

Flygvapnet - liksom fö de båda andra försvarsgrenarna - har under en följd av år brottats med de svårigheter, som ett större antal vakanser i befälsbefattningar alltid medför. Situationen har under senaste åren dock förbättrats beträffande de flesta befälskategorierna.

En grupp, som emellertid fortfarande uppvisar ett avsevärt personellt underskott, är trupputbildarna. Svårigheterna att "komma ikapp" har här varit stora och orsakerna många. Trupputbildarna (underofficerare och underbefäl sammanräknade) utgör den största, militära befälskategorien av markpersonalen inom vapnet. Redan detta kräver en betydande rekrytering för att kompensera normal omsättning. Därtill kommer att personal för ett stort antal befattningar av "inretjänstkaraktär" för underbefäl och i expeditionstjänst m m för underofficerare rekryteras främst ur trupputbildarkadern. Slutligen skall flottiljpolisorganisationen ur personell synpunkt såväl uppbyggas som underhållas av underbefäl tillhörande trupputbildarkategorien. Det totala rekryteringsbehovet överstiger därför avsevärt vad som behövs för att tillgodose omsättningen av den del av kategorien, som givit den dess namn - nämligen de i trupptjänst placerade och verksamma.

Under åren 1958-1960 rekryterades av känd anledning ingen trupputbildarpersonal. De furirskolekullar, som därefter utexaminerats har varit för att vända situationen i positiv riktning. Rekryteringen till den nu pågående korpralskolan lyckades emellertid bra. Huruvida den ökade tillström-

ningen är en tillfällighet eller en tendens är svårt att nu uttala sig om. Det finns dock all anledning att hoppas det senare.

Den rådande knappheten på personal är givetvis kännbar inom alla de grenar, som rekryterar sitt behov ur trupputbildarkategorien. Men allvarligast ter sig dock situationen beträffande den egentliga utbildningsverksamheten.

Den disciplinära grund, som vapnets verksamhet måste vila på, för att i krig kunna bestå under de hårdaste förhållanden, den läggs i mycket hög grad av trupputbildarna. På deras lott faller det att som första instans ta emot samtliga värnpliktiga och på relativt kort tid fostra denna heterogena skara enskilda individer till flygsoldater med förmåga att fungera samordnat, disciplinerat och effektivt inom lagets, gruppens och förbandets ram. I viss mån gäller det nämnda också blivande befäl under dess första utbildningstid.

Trupputbildarnas insatser är sålunda av grundläggande betydelse. De är också av sådan art att andra personalkategorier endast i mycket begränsad omfattning kan insättas som förstärkning, där trupputbildarvakanserna är många. Det är därför ganska naturligt att den knappa tillgången på trupputbildare är ett uppmärksammat problem både för den centrala ledningen, förbandschefer och trupputbildarna själva.

Från ledningshåll intensifieras rekryteringsåtgärderna. Men ökad rekrytering innebär också ökat

behov av lärare och instruktörer på utbildningsanstalterna. Dessa måste till viss del tyvärr tas från förband, där vakanser redan finns. En ökad rekrytering medför således det paradoxala förhållandet att befälsstillgången på förbanden blir sämre. Men det är givetvis en övergående företeelse.

Läget beträffande trupp utbildare blir under kommande utbildningsår besvärligt på många förband. Så långt möjligt har nödvändiga kommenderingar fördelats så att de verkar utjämnande förbanden emellan. Det innebär att en viss "rättvisa" skapats inom ramen för rådande vakanssituation.

Men ytterst faller helt visst en ökad arbetsbörda på trupp utbildarna. Deras arbete är av stor betydelse, kanske inte alltid så uppmärksammat men likväl lojalt och skickligt genomfört. De ha tidigare med framgång kunnat klara upp besvärliga lägen och kommer helt visst att göra det även nu. Att kompromisser beträffande målsättning i vissa fall kan bli en nödvändighet torde dock stå fullt klart. Lika klart är att bättre möjligheter numera finns att på olika sätt kunna kompensera personalen på skäligt sätt för den ökade arbetsbelastning, som vakanssituationen kommer att medföra.
